

„Mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.” (1Tessz 5,5)

A fény mindig is az életet szimbolizálta. Minden nap várjuk a hajnalt mint az új kezdet előhírnökét.

A fény témája megjelenik a népek történelmében és az ősi vallásokban is. A zsidó hagyomány a fény ünnepét, a *hanukát* ünnepli, amely a jeruzsálemi templom újraszentelésének és a pogány kultuszoktól való megszabadulásnak állít emléket. A muszlimok a próféta születésének napján, arabul *Mawlid* vagy törökül *Mevlid Kandili* napján gyújtanak gyertyát. A *Diwali*

eredetileg hindu ünnep, és a neve azt jelenti, hogy a fények sorozata. Különféle indiai vallások is megünneplik, mint a jó győzelmét a gonosz fölött.

A keresztények számára Jézus Krisztus a világ sötétségét megvilágító fény. Ezért mély szimbolikát rejtő valóság, isteni jelenlétet hordoz, és ajándék az emberiség és az egész Föld számára.

„Mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.”

Vajon mi jellemző a nappal fiaira? Elsősorban az, hogy „nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé”. Az alvásról, az apátiáról való lemondás elhatározás kérdése, ez abban áll, hogy éberek maradunk. A szeretet döntése, hogy teljes egészében kihasználjuk és megéljük az időt.

Az apostol sürgető felhívása a tesszalonikai közösség felé tehát az, hogy együtt virrasszanak, lemondva minden lomhaságról és közönyről. Olyan időszakban élünk, amikor az emberiségnek különösen nagy szüksége van a fényre. Most azoknak, akik nem az éjszakáé vagyunk, az a feladatunk, hogy folyamatosan odaadva önmagunkat fényt vigyünk az emberek közötti kapcsolatokba, hogy hittel, szeretettel és reménnyel tegyük láthatóvá a feltámadott jelenlétét, ahogy Pál írja [1].

Ezen felül pedig szorosabb és igazabb kapcsolatot kell ápolnunk Istennel, a szívünk mélyére ásva az imádságon keresztül megtalálni a vele való beszélgetés pillanatait, és gyakorlatra váltani az Ő igéjét, amely épp ezt a fényt ragyogtatja fel.

„Mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.”

Néha hozzászokunk, hogy szívünk sötétségében éljünk, vagy megleégszünk a sok mesterséges fénnel, a világ különböző boldogságígéreteivel. De Isten mindig arra hív, hogy az Ő fénye ragyoghasson bennünk, és úgy nézzünk az emberekre és az eseményekre, hogy fel tudjuk fedezni bennük a mindent átszövő aranyszálat.

Törekedjünk folyamatosan az újjászületést hozó döntésekre, az elhatározásra, hogy átlépjünk a sötétségből a világosságba. „A keresztény nem menekülhet a világból, nem rejtőzhet el, és nem tarthatja a vallást magánügynek – írja Chiara Lubich. – A világban él, mert felelős érte, mert az a küldetése minden emberhez, hogy fény legyen, amely világít. Ez a te küldetésed is, s ha nem e szerint cselekszel, éppoly haszontalanná válsz, mint a só, amely ízét veszítette, vagy mint a fény, amely sötétséggé lett.[2] [...] A keresztény feladata tehát az, hogy hagyja átragyogni önmagán a benne lakó fényt, hogy Isten jelenlétének »jele« legyen az emberek között.”[3]

„Mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.”

Isten a világosság, és akik őszinte szívvel keresik, megtalálják Őt. Bármilyen történet is, soha nem szakadunk el az Ő szeretetétől, mert a gyermekei vagyunk. Ha meg vagyunk győződve erről, akkor nem fognak minket felkavarni vagy összetörni a megrázó események sem.

Az ideai törökországi és szíriai földrengés több, mint 50 ezer emberéletet követelt, milliók körülményeit forgatta fel. Akik túléltek a katasztrófát – ott helyben egész közösségek, valamint más országbeli társaik is –, mint megannyi fénylő pont, rögtön azon fáradoztak, hogy segítséget és enyhülést nyújtsanak azoknak, akik elvesztették szeretteiket, otthonukat és

mindenüket.

A sötétség soha nem győzheti le azokat, akik amellet döntenek, hogy a fényben élnek és fényt fakasztanak. Nekünk, keresztényeknek ez azt jelenti, hogy Krisztussal közöttünk élünk. Az ő jelenléte új lehetőségeket villant fel az életünkben, képes visszaadni a reményt, és általa továbbra is Isten szeretetében lakozhatunk.

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] vö. 1Tessz 5,8

[2] vö. Mt 5,13-16

[3] C. Lubich, Az élet igéje, 1979. augusztus, C. Lubich és más keresztények: Éljük az Igét 2., Budapest, 2008

forrás: fokolare.hu